

Pats savās mājās kā ciemiņš

Par godu Latvijas simtgadei Finanšu ministrija, Izglītības un zinātnes ministrija, kā arī VAS «Latvijas Loto» īsteno unikālu projektu, kurā šogad pirmoreiz tika sniegta iespēja Latvijas ikvienas vidējās izglītības mācību iestādes labākajam absolventam saņemt stipendiju 500 eiro apmērā. To nu ir ieguvis arī INTĀRS JOMANTS (attēlā), kas šogad absolvēja Auces vidusskolu.

Ļoti daudzpusīga personība, kas nekad neatsaka palīdzību un vienmēr ir gatavs izmēģināt ko jaunu – tā jaunieši raksturoja Auces vidusskolas direktore Indra Špela. Viņš ir arī viens no retajiem, kas savā vecumā jau skaidri zina savas dzīves mērķus. Par tiem «Zemgalei» pastāstīja arī pats Intars Jomants.

– Jums ir ļoti interesants uzvārds. Šķiet, ka isti latvisks tas nav. Vai esat lietuvietis?

– Mani vecāki ir lietuvieši, bet visu savu dzīvi esmu dzīvojis Latvijā, Aucē. Mana dzimšanas vieta ir Dobeles.

– Auces vidusskolas direktore jūs slavēja kā ļoti aktīvu jauniešu, kam padodas ikviens iesāktais darbs gan skolā, gan ārpus tās. Vai tā ir?

– Es neteiktu, ka man padodas viss. Es vienmēr cenšos nodarboties ar visu. Protams, daudz kas arī nesānās, bet tādā veidā es gūstu lielāku dzīves pieredzi.

Strādā, lai būtu nodrošināts

– Kas šobrīd, kad vidusskola jau pabeigta, ir jūsu dzīves epicentrā?

– Viss, kam šobrīd fokusējos, ir finansiāla stabilitāte, uzsākot studijas Rīgas Tehniskajā universitātē. Cenšos vasaras brīvo laiku ziedot darbam, lai no septembra varētu pilnībā koncentrēties mācībām.

– Kāds ir jūsu šīs vasaras arods?

– Uzstādu lielas teltis un skatuves dažādos pasākumos visā Latvijā, to darīju arī festivālos «Positivus» un «Summer Sound».

– Izklusās, ka jūs vasarā spējat apvienot patikamo ar lietderīgo?

– Pilnīgi noteikti. Esmu ļoti apmierināts arī ar pašu darbu. Atrodu laiku gan tam, gan arī atpūtai. Varētu teikt, ka šogad vasarā lutina.

– Lai gan skolas laiks nu ir beidzies, noteikti vairākas ārpuskolas nodarbes vēl tiek turpinātas. Kādas tās bija?

– Parasti uzreiz pēc stundām mājās nemaz nebraucu. Vecāki par mani jau kopš devītajās klases beigām smejas, ka pats savās mājās esmu kā ciemiņš. Vidusskolas laikā biju saplānojis vairākas nodarbes, ko darīt paralēli mācībām. Iesaisījos arī programmā «Esi līderis», kurā mēs apgūvām uzņēmējdarbības pamatus. Savukārt šī programma iedalījās

septiņās apakšnozarēs. Visas gan nenosaukšu, bet visspilgtāk atmiņā palikušas četras: lietvedība, menedžments, lietišķā etiķete un uzņēmējdarbība. Šīs lekcijas apmeklēju divreiz nedēļā. Ar šo programmu piedalījāties arī dažādos pasākumos, spēlējām ar uzņēmējdarbību saistītas spēles – simulācijas, kas pielīdzinātas realitātei, kurās jauniešiem liek izprast, kā nopelnīt naudu un kā veidot apgrozījumu savā uzņēmumā. Manuprāt, šāda tipa kursi manā dzīvē bija ļoti liels ieguvums. Lai gan tā ir tikai spēle, ļoti labi var izprast, kā strādā bizness, kas ir veicams, lai naudu pelnītu, un kādi soļi ir jāveic, lai gūtu peļņu. Noteikti iesaku šo programmu izmēģināt ne vien tiem, kas plāno uzsākt savu uzņēmējdarbību, bet visiem jauniešiem. Katram no mums pienāks brīdis, kad būs jāsāk domāt, kā pašam pelnīt un kā to naudu tērēt. Šī programma noteikti palīdz to saprast.

Sportošana ir dzīvošana

– Bet šī programma bija vien daļa no visa, ko esat darījis.

– Protams. Man arī ļoti patik mājturība. Gāju pie mūsu mājturības skolotāja Jāņa Bensonā. Jāsaka viņam liels paldies, ka vienmēr atbalstīja manas idejas. Viņš arī deva savas zināšanas un iedrošinājumu piedalīties mājturības un tehnoloģiju valsts olimpiādē, kurā gūvu otro vietu. Paralēli tam jau kopš devītajās klases beigām biju aizrāvies ar paša gatavotiem koka tauriņiem. Piedalījos arī Auces pilsētas svētku tirdziņā, mēģināju sagatavoto produkciju realizēt.

Jau trīs sezonas spēlēju arī handbolu Dobeles «Tenax» sastāvā. Ar šo sporta veidu nodarbojos kopš otrās klases. Kopumā sports man ir kā ēdiens, bez tā nespēju izdzīvot. Ja es neesmu pasportojis, es neesmu paēdis.

– Tātad ir trīs lietas, kas jums sniegušas vērtīgāko pieredzi ārpus skolas?

– Ne gluži. Varbūt pedējo gadu laikā jā, bet agrāk arī dziedāju skolas korī, vēlāk zēnu ansambli. Arī tā bija ļoti vērtīga pieredze. Mums bija lieliska diriģente Linda Stanhena. Devos arī uz Dziesmu svētkiem, kas, manuprāt, ir visvērtīgākā pieredze ikvienam dziedātājam. Diemžēl šogad uz svētkiem netiku. Lai gan bija visas iespējas, šā gada vasarai man ir citi mērķi.

Pirms pieciem gadiem beidzu arī Auces Mūzikas skolu – klavierspēles specialitāti. Uzreiz pēc tam no vecākiem saņemu dāvanā ģitāru. Arī to esmu apguvis. Iespējams, cilvēks, kas ir profesionālis, smietos un teiktu, kas tad es par spēlētāju, bet kādā draugu ballītē varu uzspēlēt un arī padziedāt.

– Izklusās, ka sava vecuma meitenēm jūs varētu būt īsts sapņu puisis – sportists, kurš arī ģitāru māk uzspēlēt...

– Nezinu gan. Man jau šķiet, ja dzīve ir sniegusi iespējas to visu mācīties un pamēģināt, būtu muļķīgi, ja es tās būtu laidis garām. No tām visām var gūt daudz ko noderīgu ne vien pašreizējai dzīvei, bet arī nākotnei.

Vēlas kļūt par avio inženieri

– Bet jūsu pašreizējā dzīve saistīta ar skatuvju uzlikšanu. Vai tomēr ir vēl kas, ko apvienojat ar darbu?

– Kā jau minēju, bez sporta es dzīvot nespēju. Protams, paralēli arī trenējos, eju uz zāli. Diemžēl darbs ir diezgan neprognozējams, tādēļ handbola treniņiem Dobeļē laikā atliek pavisam maz. Tāpēc tā nākotne manā dzīvē vēl ir ļoti neskaidra.

– Jau minējāt, ka 1. septembrī jūs sagaida jauni piedzīvojumi citā skolā.

– Jā. Jau trīs gadus sapņoju, ka varēšu mācīties Rīgas Tehniskajā universitātē – aviācijas studiju programmā.

– Tas nozīmē, ka savu nākotni saistāt ar lidošanu?

– Ne gluži. Tas, ko es apgūšu, precīzi sauksies – aviācijas inženierija. Plānošu un pētīšu lidmašīnu konstrukcijas, kā tās tiek veidotas. Nu jau būs trīs gadi, kopš pats aizraujos ar droniem. Sāku internetā meklēt informāciju, pētīt, kā tādus varu izbūvēt pats.

– Vienkārši vienu dienu sapratāt, ka tas jūs aizrauj?

– Pats stāsts, kā es nonācu līdz lidaparātiem, ir diezgan smieklīgs. Tikko biju pabeidzis devīto klasi, kad devos uz Londonu ciemos pie savas krustmātes. Viņa bija nopirkusi savam delam mazu rotaļu helikopteru. Protams, to izmēģināju arī es. Jau pirmajā reizē, kad to pacēlu, vēlme izzināt, kā tas spēj lidot, bija tik liela, ka ilgu laiku pētīju iespējamo informāciju internetā, līdz, pasūtot attiecīgās detaļas, izveidoju savu pirmo dronu. Tas bija mans pirmais atskaites punkts, kad patiesi nolēmu kļūt par avio inženieri. Zinu, ka tas ir mans aicinājums. Arī 12. klasē zinātniski pētniecisko darbu veicu par šo tēmu. Tas gan vēl ir jāprezentē plašākai auditorijai, bet tam man vēl ir lieli plāni.

– Ne kuram katram jūsu vecumā ir tik skaidri zināms mērķis. Kļūt par avio inženieri noteikti ir drosmīgs solis, tomēr tas prasa ļoti lielu atbildību.

– Jā, bet esmu sajūsmināts. Šī profesija prasa ne vien daudz atbildības, bet arī zināšanu, tāpēc es ļoti priecājos, ka jau laikus esmu sācis fokusēties uz vienu nozari. Savā brīvajā laikā lasu jaunākās ziņas, aktualitātes, pētī modernāko aprīkojumu, vai kaut kas nav iznācis dronu vai citu lidaparātu vidū. Arī tas bērna prieks, ieraugot lidojam lidmašīnu, manī vēl mīt. Tikai šobrīd jau es zinu ikvienu solīti, kas norit, lidmašīnai paceļoties un nolaižoties.

Mācības pabeigs Latvijā

– Savukārt tas viss nozīmē, ka tuvāka vai tālāka nākotne jums būs jāsaista ar ārvalstīm?

– Visticamāk. Ja es vēlos attīstīties vēl vairāk, noteikti ir jāpievērš uzmanība tam, ka aviācijas lielvalstis Eiropā ir Francija, Spānija, Lielbritānija. Bakalaura grādu vismaz pagaidām es vēlos iegūt Latvijā, pēc

tam redzēs, kur dzīve mani aizvedīs. Noteikti plānoju pieņemt arī Erasmus programmu, kas dos pieredzi studijām ārzemēs. Ja man būs šāda iespēja, to izmantošu, lai izprastu detalizētāk šā darba sfēru ārvalstīs. Jāpriecājas, ka Latvijā vispār ir iespēja iegūt bakalaura grādu aviācijā. Citādi, visticamāk, es jau būtu ceļā uz ārzemēm.

– Bet jūs šogad ieguvāt arī stipendiju. Vai esat domājis, kā to izlietot?

– Vispirms jau jāsaņem liels paldies skolai, ka šī stipendija tika piešķirta man. Šāds skolas vadības lēmums bija liels pārsteigums. Kā jau minēju, visus finansiālos līdzekļus, kurus iegūstu šajā vasarā, es taupu tieši pirmā kursa studijām, lai atvieglotu sev dzīves apstākļus un varētu koncentrēties vienīgi mācību procesam. Arī stipendija tiek taupīta šim mērķim.

– Rīgas Tehniskajā universitātē par studijām būs jāmaksā? Vai tomēr tikai budžeta grupā?

– Stājoties universitātē, es jau zināju ne vien to, ko gribu studēt, bet arī to, ka man jāstudē budžeta grupā. Iesniegumā arī nepieļāvu citas opcijas, tāpēc esmu ļoti priecīgs, ka arī šis mērķis ir sasniegts. Bet tas nebūt nenozīmē, ka varēšu uzdzīvot. Man ir svarīgi, lai šo statusu noturu līdz universitātes beigšanai, savukārt tas prasīs vēl vairāk laika un apņēmības. Tieši tādēļ vismaz pirmajā kursā plānoju nestrādāt, bet nodoties vienīgi studijām.

– Vai jums nešķiet, ka dzīvē mērķus sasniegt ir vieglāk, ja tie zināmi agrā jaunībā?

– Es zinu vairākus jauniešus, kas, beidzot Auces vidusskolas 9. klasi, pat nezinot, ko vēlas dzīvē darīt, dodas prom uz lielpilsētām, jo to dara draugi. Vai tādēļ, lai nomainītu vidi. Bet ne vienmēr šāds lēmums ir pareizs. Tas vecums noteikti nav īstais. Nezināmā vidē jaunieši var ātri apmaldīties, pazaudēt mērķus un sapņoties, tā arī pats sevi pazudinot. Tomēr, ja viņi paliktu vidusskolā, censtos saprast, kas tieši ir dzīvē svarīgākais aicinājums... Zināmā vidē to noskaidrot būtu daudz vieglāk. Īpaši, ja blakus ir atbalstoši skolotāji, jau iepazīti klasesbiedri un arī pazīstama apkārtnē vide. Tā, piemēram, vislielāko paldies par kopā pavadīto laiku varu teikt saviem klasesbiedriem, bez kuru atbalsta noteikti vidusskolas laiks nebūtu bijis tik ļoti īpašs.

Agnese Krauze
Autores foto

Lappuse sagatavota ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogramma «Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma» atbalstītais projekts Nr. 2/MEDIA/17/028 «Zemgalešu dzīves spoguļi».